

Jo, vláčím se městem vláčným krokem jen s tužkou a blokem,
mým soukromým psychem, tichem a dickem,
nocí i dnem páčím ze své hlavy cosi,
informaci nejlíp pocit,
moc často ale stránky neobracím,
nechyběj mi slova, jen nevím, co s nima,
musím je zažít, obsah najít, prosím,
pak teprv analyzovat větu po větě,
mám pocit, že už nevím vo čem na světě, ale jsem tu.
Vypadlej z kontextu bez padáku
tuhle tragickou grotesku nemám v rukou,
za to hrůzu v očích, kudlu v zádech,
co je v plánech, asi další nádech,
jsem zvíře, který ve své díře sní, že bude jednou odpočívát
v pokoji, kde nebudou na oknech mříže.
Všichni v něco věřej, ale ne všichni věděj,
co znamená bejt bedna a co zabeďněnej
a zrcadlo jen odpovídá "hledej",
s tím, že co najdeš se ti nemusí líbit, buď připravenej..

Jsem psanec vlastní tužky,
savec hlavně nabitý pušky
rozehranec na tělo a duši,
tanec smrti, ranec nocí a ran z milosti

Jak se máme, jak to kurva jde?
Je to prima ne, plazíme se radostně,
směj se dokud můžeš, změna se nejdřív v tobě rodí,
někdo to ale v sobě nechal chčipnout a to pak smrdí
realita utíká přede mnou, ne já před ní,
jen ti slovem kreslím do uší a když mě zrovna neslyšíš,
tak to maluju zátiší, když nevím, co hledám,
zkouším hledat, co nevím, ne všichni kdo hledaj,
jsou nutně ztracený, kdo jenom následuje,
nikdy neví, kde skutečně vězí.
Co je ta správná věc, zatím jsem vždycky jen hádal,
páč jsem tady spíš abych smysl hledal, než dával

Každý ráno sám doma probouzím se z koma,
abych pokaždý začínal hledat sám sebe znova
Každý ráno sám doma probouzím se z koma,
Perpetuum promile, odměna by měla bejt změna

Jsem psanec vlastní tužky,
savec hlavně nabitý pušky
rozehranec na tělo a duši,
tanec smrti, ranec nocí a ran z milosti

Nocí a ran z milosti